

?25 anys del segrest d'Olot

«*El relat dels mitjans de Madrid va caure en el tòpic de la Catalunya profunda*»

El proper 20 de novembre es compliran 25 anys des que uns encaputxats van abordar, a punta de pistola al garatge de casa seva a Olot, la farmacèutica Maria Àngels Feliu Bassols per segrestar-la. Aquell dia va començar un segrest de 492 dies que, per sort, va acabar amb l'alliberament de la víctima (any 1994) i més endavant amb les detencions (any 1999), el judici (any 2002) i les condemnes dels segrestadors.

El segrest d'Olot va ser un cas que va esquitxar també la comarca d'Osona, ja que Maria Àngels Feliu va estar captiva en un soterrani de Sant Pere de Torelló, a casa d'un dels caps de banda, Ramon Ullastre i la seva dona Montserrat Teixidor. La implicació osonenca no es va acabar aquí. Un altre dels segrestadors era el policia d'Olot Antoni Guirado que tenia contactes amb altres delinqüents relacionats amb la zona amb qui van portar a terme el seu pla.

Com tants altres periodistes, un servidor va cobrir tots els episodis del fet. La llista de capítols és llarga: la desaparició de la farmacèutica, la mobilització ciutadana de solidaritat, les primeres detencions dels innocents Xavier Bassa i Joan Casals a qui la Guàrdia Civil va confondre amb els segrestadors veritables, les pistes d'un confident fals, la feina del detectiu contractat per la família, l'alliberament de Maria Àngels un dia bonic de Rams, el testimoni clau de l'afectada que va ajudar a trobar el ?zulo?, les detencions i confessions dels autors arran d'una filtració al diari *El Punt* i a la revista *Interviú*, la vista oral a l'Audiència de Girona i la sentència final.

De totes les notícies d'aquell temps, recordo amb especial afecte l'entrevista que vam fer a Maria Àngels Feliu per a l'*Avui* el periodista Ton Clapés i jo mateix a casa seva. Vam trobar-nos amb una dona íntegra, valenta, sincera, que ens va atendre amb proximitat i sense escatimar cap resposta. Dolguda, també i amb raó, per les mentides que va difondre algun *reality show* televisiu.

Passats 25 anys, em pregunto com canviaria la cobertura d'un tema així avui. Hi hauria, com a mínim, tres coses diferents. En primer lloc, la policia del territori és ara el cos dels Mossos d'Esquadra i no la Guàrdia Civil, que va ser l'encarregada de liderar una investigació exitosa, però molt millorable. En segon lloc, en l'actualitat el món digital funciona a base de xarxes socials i els impactes són més immediats. I finalment, aquest segle XXI, els mitjans, tret d'excepcions molt dignes, fan menys reporterisme de carrer (n'hi va haver molt) i més periodisme de taula.

El segrest d'Olot va ser un succés de la crònica negra que va colpir l'opinió pública de tot l'Estat durant una dècada. Amb llums i ombres com acostuma a passar, el relat general, especialment dels mitjans de Madrid, va caure sovint en el tòpic la Catalunya profunda, a l'hora de descriure les societats garrotxina i osonenca. Avui, molt em temo, que si succeís un delictes similar, aquest retrat encara seria pitjor.